

Siedma nedel'a veľkonočná A

17. mája 2026

Jn 17, 1 - 11a

Milé sestry a bratia v Kristovi

Tak ako ostatní, aj ja mám v aute zapnutý rozhlas - kedykoľvek v poslednej dobe nastupujem do auta, čakám kedy sa na mňa z reproduktorov vyhrnie súčasný hit o tom, ako sme všetci navzájom prepojení, že všetci chceme pohodu, pokoj ale hlavne lásku. Trochu ma obťažuje počúvať dookola stále to isté a zároveň si uvedomujem, že aj kresťanstvo hovorí podobnou rečou. Aspoň na prvý pohľad.

Jánovo evanjelium po Ježišovej rozlúčkovej večeri spojenej s umývaním nôh apoštolom opisuje rozlúčkovú reč, ktorej súčasťou bola aj rozlúčková modlitba. Dnes sme počuli prosbu o oslávenie učeníkov. Oni sa postupne cez Ježiša viac priblížili k Bohu, k poznaniu Boha, Otca. Nebolo to žiadne teoretické poznanie, Ježiš ich učil poznávať Boha cez vlastný život, cez vlastné skúsenosti - nie nejakými teoretickými rečami. Učil ich dávať do súvisu s Bohom tie situácie života, ktoré boli nečakané, s ktorými si možno nevedeli dať rady, pretože ich presahovali. Ukázal im, že práve tam, v skutočnom živote im môže byť Boh najbližšie.

Možno aj my sa niekedy pýtame, či nám rady zachytené v evanjeliu môžu pomôcť v našom živote? Či nás môžu niečím inšpirovať, niečo nás. Nečakajme vždy priamu súvislosť - že v tej, či onej vete hneď nájdeme priamy návod pre naše konanie, správanie. Možno v niektorých jednoduchších prípadoch to aj funguje, ale Jánovo evanjelium je celé zostavené inak. Ono nás ako celok chce priviesť bližšie k Bohu. Nakoniec ani v ostatnom živote sa neposúvame ďalej cez to, čo sa teoreticky naučíme, ale často práve cez to, s čím si nevieme dať rady, čo nevieme spojiť s našimi túžbami. To nechce byť návod k tomu, aby sme sa v živote prestali učiť, prestali posúvať. Skôr by nás ozajstné učenie malo privádzať pred ďalšie otázky, nútiť nás, aby sme nezostali stáť na mieste.

Kresťanstvo - podobne ako spomínaná pieseň hovorí o jednote, pokoji a láske, ale nie zadarmo, bezbolestne, nie prvoplánovo. Hovorí o stretnutí so životom, s Bohom, ktoré odkrýva jednotu, pokoj, lásku. Ale tie stretnutia nemusia byť vždy bezbolestné, dotyk skutočného života aj dotyk Boha - pokiaľ sú opravdivé - nás niekedy aj viac či menej boľia, až akoby sa vrývali do tela nášho života. Dotyk Boha v našom živote potom môžeme buď prijať, alebo sa ho budeme snažiť vytesniť, vylúčiť, vyhnúť sa mu. Niekedy sa dokonca pri tom môžeme „uspokojiť“ aj tým, že zachováваме všetky prikázania, čo teda ešte Boh môže od nás žiadať? Ale myslím si, že platí to, čo hovorieval teológ Karol Rahner. On sa nás veriacich pýtal: „zakúsili ste už vo svojom živote situáciu, v ktorej ste sa na nikoho a na nič nemohli odvolať? Potom ste pravdepodobne vo svojom živote zakúsili aj niečo z Boha“

To, že v živote sú dôležitešie posuny, ako to, čo sa deje proplánovo, staticky - o tom nás presvedča aj samotná udalosť Veľkej Noci, ktorú sme si pripomínali počas siedmich týždňov veľkonočného obdobia. Veľkonočné obdobie predstavuje jeden veľký posun v chápaní života.

Od udalosti Ježišovho kríža, ktorý často raž príliš rýchlo obídeme, cez prvé dotyky zmŕtvychvstania, cez skúsenosti Márie Magdalény, apoštola Tomáša a tzv. emauzských učeníkov cez Ježišovu reč o dobrom pastierovi, o tom, že nám chce sprostredkovať život, byť cestou až k jeho rozlúčkovej reči. Rozlúčka nebýva ľahkou situáciou, ktorú by sme zvládali ľahko, ľavou

rukou. Aj ona nás stavia pred niečo, čo nás presahuje. Ježiš nás aj túto situáciu učí zvládať spolu s Bohom, s Otcom.

On nás posilňuje, aby sme život nechápali len ako rezervoár možností, ktoré sa nám postupne mihajú. Čo nestihneme budeme si môcť vynahradiť v raji, v nebi. Ježiš nás naopak učí žiť reálny život a práve v jeho otázkach nachádzať duchovno.

Vtedy aj pokoj, pohoda, pravda a láska nebudú zadarmo, ale poctivo zaplatené. Nech aj nás táto pravda posilňuje na našej ceste životom.